

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 8

89. ÅRGANG

23. APRIL

1 9 7 7

Ungdom og tro

(SIDE 5)

Jødiske barn
og katolske barn

(SIDE 6)

Rieber-Mohns
prekensamling

(SIDE 9)

BØNN OM KALL

Fra Paul VI's Budskap i anledning dagen for bønn om preste- og ordenscall

Til alle troende i Den katolske kirke!

Besjelet av ekte kristenglede skal vi nu feire den 14. bønnedag for preste- og ordenscall. Vi feirer den i glad forvissning om at den oppstandne Kristus er med oss alle dager som den levende Gud, som vår Herre, hyrde og venn (jfr. Mt. 28, 20). Han taler til oss, roper til oss: «Se, jeg står for døren og banker, og til dem som hører min røst og åpner døren, vil jeg tre inn» (Åp. 3, 20). . . .

. . . Dere som nærmer dere presteembedet, vil en dag høre denne oppfordring fra den vigslende biskop:

«Utøv da Kristi prestegjerning i uforgjengelig glede og sann kjærlighet» («Munus ergo Christi Sacerdotis perenni gaudio in vera caritate explete». Jfr. Pontificale Romanum, De Ordinatione Presbyterorum, nr. 14).

Også dere, som forbereder dere til løftet om å følge de evangeliske råd, er klar over at dere «må forlate alt av kjærlighet til Kristus» (jfr. Perfectae Caritatis, nr. 5).

Og dere, som skal tiltre et liv i misjonens tjeneste, er sikkert også klar over hva deres offerberedskap innebærer: «I oppriktig kjærlighet må

dere avlegge vidnesbyrd for Herren, om nødvendig med livet som innsats» (jfr. Ad Gentes, nr. 24).

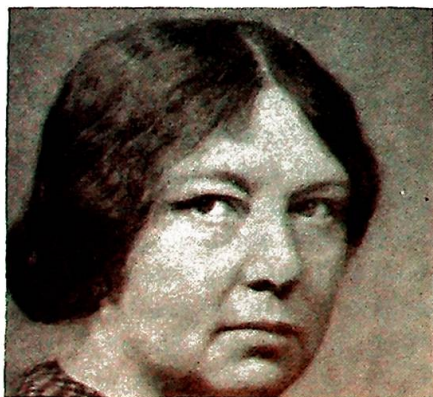
Øv dere derfor i kjærlighet! Lær å holde stadig mer av Herren, men også av hans Kirke. Elsk den «slik som Kristus viste sin kjærlighet til Kirken ved å ofre seg for dens skyld», ja, gav sitt liv for den (jfr. Ef. 5, 25). Lær å elske den i dens opphøyede mysterium og dype hemmelighet, i dens synlige struktur som i dens historiske virkelighet. Når alt kommer til alt gis der snarere en kjærlighetens krise enn en kallskråke. Vi legger derfor dere sjelesørgere, foreldre og oppdragere på hjertet: Hjelp de lovende og høysinnede blant de unge til å utfolde sin kjærlighet til Kristus og til hans Kirke.

Evangeliet holder enda en overraskelse rede for oss: Den oppstandne Herre er ingenlunde engstelig over å

FRA BISPEDØMMET:

Søndag 24. april markeres som «Bønnedagen for preste- og ordenscall».

STATUE AV SIGRID UNDSET

Fra Lillehammer har Den katolske kirke i Norge ved Oslo Katolske Bispedømme fått følgende henvendelse:

*Katolske Kirke,
Akersveien 5, Oslo 1.*

Lillehammer, 28. januar -77.

Hovedkomitéen for Lillehammer by's 150-års jubileum har gått inn for

at det blir reist en statue av Sigrund Undset som en folkegave.

Billedhuggeren Joseph Grimeland vil utføre denne, støpt i bronse i en høyde av 210 cm.

Statuen vil bli plassert i byens sentrum.

De totale omkostninger med statuen vil bli ca. kr. 175 000,—, og vi tør ikke formode at det totale beløp i sin helhet kan bli innsamlet fra privatpersoner.

Vi har derfor besluttet å henvende oss til enkelte institusjoner og hennes forlag om støtte.

I betraktning av Sigrund Undsets nære tilknytning til Den Katolske Kirke, er vi så fri å forespørre Dem om et bidrag til denne sak.

Med vennlig hilsen

Ruth Myhre Steinar Menkerud

Johs. Chr. Haug.»

Efter konsultasjoner med biskopene for Mellom- og Nord-Norge, med Presterådet, Legmannsrådet, Søsterrådet, Rådet for Overforstanderinner og Norsk Katolsk Kvinneforbund er det klart at der råder en sterk stemning innen Den katolske kirke i Nor-

ge for å støtte positivt opp om dette tiltak. Selv om meningene er noe delte om hvorledes vi skal yde denne støtte, er det ingen innvendinger mot at vi gjør det, tvert om.

Den innsamling vi nu påbegynner, går ut på at den av oss (forhåpentlig) innsamlede sum vil bli overlatt Hovedkomitéen for Lillehammer by's 150-års jubileum som en gave fra norske katolske katolikker heller enn som en gave fra institusjonen Den katolske kirke i Norge, idet vi ikke har funnet å kunne binde oss til et bestemt beløp.

Jeg håper imidlertid at så mange som mulig vil gi noe, idet det dreier seg om den første statue som vil bli reist av vår store forfatterinne som har betydd så meget for forståelsen av den katolske tro i vårt land.

John W. Gran

Biskop

Gavebeløp kan sendes til

Per Klingberg - Sigrund Undset-statue, bankgiro 1600.076213.3 eller postgiro 5.18.98.99 Sigrund Undset-statue».

forstyrre den glade og vennskapelige påskestemning når han gjør Peter kjent med en fremtid av offer og martyrium: «Da skal en annen binde om deg og føre deg dit du ikke vil» (Joh. 21, 18). Så fornyer han sitt kall til Peter: «Følg meg!» (Joh. 21, 19)...

... Vår betraktning over Evangeliet skal nu munne ut i en bønn. Vi vil be Herren med apostlene om å «gi oss større tro» (Lk. 17. 5) i våre kristne fellesskap, men særlig hos

dem han allerede har kalt — eller ennå vil kalle — til sin tjeneste.

Vi vil med apostelen Paulus be om at «Kristi kjærlighet» (jfr. 2. Kor. 5, 14) vil vekke det guddommelige kall i mange unge verdifulle mennesker og i andre edle og uselviske sjeler. Måtte denne kjærlighet sette mot i dem som nøler foran avgjørelsen og hjelpe dem som alt har truffet sitt livsvalg til vedvarende troskap.

Vi vil be om at alle disse alltid må være standhaftige og, som den lidende

Kristus, alltid være rede til å følge ikke sin egen vilje, men Faderens (jfr. Lk. 22, 42). Dette gjelder særlig når Gud vil eller tillater at kallet og offeret blir uløselig forbundet med hverandre. Måtte Påskens glede over den oppstandne Herre alltid være dem til styrke og trøst!

Gitt i Vatikanet
30. desember 1976.

PAULUS VI
PP.

EN HEIT SÆSIEL TUR TIL ROM!

En gruppe «pilgrimme», som holder meget af Rom, drager til «Den evige Stad» fredag den 17. juni 1977. Mødested: Kastrup lufthavn kl. 10.30. Gruppen bliver en uge i Rom og vil være tilbake fredag den 24. juni, Kastrup lufthavn ca 17.30. Gruppens leder er p. Josef Völk, sogneprest ved den rom. kat. Vor Frue Kirke i Næstved, som betjenes af redemptoristordenen. Ugens høydepunkt vil uden tvivl blive en meget høytidelig pave-messe i Sct. Peterskirke søndag den 19. juni om formiddagen. Gruppen er særligt indbudt til denne festgudstjeneste af redemptoristordenens øverste leder, som har bopæl i Rom. Der bliver nemlig under denne høytid helgenkåret en redemptorist, biskop Johann Nepomuk Neumann.

Nærmere opplysninger kan fås ved henvendelse til pater Josef Völk, Præsteøvej 29, 4700 Næstved, Tlf. 03-72 09 85. Træffes bedst mellom 11.30 og 12.30.

BISKOP PRZYKLENK KALT TILBAKE TIL BRASIL

Biskop Przyklenk, Tromsø, er blitt kalt tilbake til bispedømmet Januaria i Brasil (utnevnt 23. mars i år) og er samtidig fritatt fra vervet som Apostolisk Vikar for Nord-Norge.

Ingen administrator for Nord-Norge var utnevnt da bladet gikk i trykken. Pro-vikaren, pater Hujbrechts, Hammerfest, fungerer derfor som Ordinarius inntil videre.

REDAKSJONELT:

Trosformidling

Bispesynoden i Roma i høst har katekese som tema. Dette viser at hele kirken erfarer trosformidling som en vanskelig oppgave, verd å snakke om.

Katolikkene i Norge møter problemene på en spesielt sterk måte, idet de unge ikke bare skal finne ut om de egentlig er troende, men også om de vil tilhøre vår kirke, som her er en misforstått minoritet. I folks bevissthet representerer vi et stadium som landets øvrige opplyste befolkning la bak seg i 1537 eller deromkring. Unge møter også uforstand blant sine jevnaldrende, og har ofte utilstrekkelig innsikt til å sette tingene på sin plass når deres tro blir utsatt for kritikk.

Blant de mer gledelige ting som er hendt på området trosformidling i O.K.B. er innføring av den månedlige «intensiv-undervisning» i mange menigheter. Den store fordel er at mange foreldre er trukket direkte inn.

Ulempen ved intensivundervisningen er, at leg-lærerne må kaste seg ut i den, uten at det kan tilbys dem en kateket-utdannelse. Et utenlandsk kateketkurs er prøvet på Stabekk og forkastet, og det vil ta tid før vi i Norge har utarbeidet et kurs som bygger på trykt materiale på norsk.

Tross alt arbeid som nedlegges av skoler, menigheter, kateketisk senter og Ungdomsforbundets skoleledelse for at unge skal kunne tilegne seg katolsk kristentro, viser det seg, at hjemmet er det springende punkt. Skal de unge ta troen alvorlig, må de se at også foreldrene gjør det — uten at dette betyr at det skulle være «foreldrenes skyld» der de unge ikke forblir kristne.

Ikke bare barn trenger å lære om troen. Voksne må få anledning til i fellesskap å studere hva «barnetroen» innebærer når en ikke lenger er barn. O.K.B. vil gjerne at alle voksne som ønsker det, skal ha anledning til å ta del i katolsk studiearbeid. Et «Arbeidsutvalg for Voksenopplæring» har i de siste tre år forsøkt å oppmuntre til aktivitet der hvor den mangler. Kanskje vil det vokse til et «Katolsk Studieforbund».

Norsk lov krever at et slikt studieforbund skal bestå av «tilsluttede landsomfattende organisasjoner som driver studiearbeid». Tilsammen må disse ha 25 aktiviteter, fra studieringer til mer omfattende arbeid. Det er å håpe, at de katolske organisasjoner, når de i tiden som kommer får henvendelse fra «Studiesekretariatet» om å slutte seg til «Katolsk Studieforbund», vil være villige til å tilpasse sitt studiearbeid til lovens krav. I det lange løp vil det være til alles fordel, også økonomisk.

LITURGISKE NOTATER

ved frater Kjell Arild Pollestad o. p.

Apostlenes gjerninger.

Som det fremgår av den liturgiske kalenderen er messens første lesning de fleste dager hentet fra Apostlenes gjerninger (Acta). Dette skriftet er den første «kirkehistorie» vi kjenner, og forteller hvordan forkynnelsen av Kristi oppstandelse, som fikk sin begynnelse i Jerusalem, på meget kort tid bredte seg helt til Roma. Forfatteren er utvilsomt den samme Lukas som har forfattet Lukas-evangeliet, og det er ikke usannsynlig at det dreier seg om den Lukas som omtales som «vår kjære lege» i Kol. 4, 14. Han var en av Paulus' ledsagere. Flere forskere har også hevdet at Acta må stå som et forsvarsskrift for Paulus, og at det følgelig er et innlegg i en strid, men denne tolkningen er nok for snever. Mer nærliggende er det å betrakte skriftet som en historisk fremstilling av det som skjedde etter Jesu himmelfart, dvs. som en fortsettelse av evangeliet. Gud handler fremdeles i menneskenes historie ved å sende sin Ånd, som er virksom i apostlenes forkynnelse og undergjerninger. Første del beskriver urmenigheten i Jerusalem. Dernest skildres evangeliets utbredelse i Palestina, og Paulus som kalles til apostel. Kapitlene 13—20

forteller om hans misjonsreiser, og de siste kapitler handler om hvordan Paulus føres som fange til Roma. Derimot nevnes Paulus' martyrdød ikke med et ord. Noen forskere har av den grunn hevdet at Acta må ha blitt skrevet før år 64, men det er mer sannsynlig at skriftet er blitt forfattet en gang mellom 70 og 85. Den fremstilling som gis av Kirkens utbredelse fra Jerusalem til Roma svarer sannsynligvis i hovedtrekk til de faktiske forhold, men hvis vi sammenligner det Acta sier om Paulus med det han selv forteller i sine brev, vil vi se at Lukas har en tendens til å harmonisere, forskjønne og glatte over. Det er et idealbilde av Kirken som her tegnes, hvor der er mye kjærlighet og stor offervilje, og i Kirkens historie har mange viet sitt liv til å søke å realisere dette ideal.

EN «AKTUELL» PAVE.

Pius den femte er i disse dager blitt et kjærkomment argument mot Paul den sjette. For Mgr. Lefebvre og hans flokk står han som den store vokter av den katolske tradisjon. I virkeligheten var han en liturgiens reformator, idet han *avskaffet* flere lokale tradisjoner, og innførte en ny liturgi som skulle være felles for hele Kirken.

Imidlertid døde han selv før det nye missalet var ferdig. Pius den femte har således aldri feiret Pius den femtes messe.

Pavens egentlige navn var Michael Ghislieri. Han ble født av fattige forældre i Liguria i 1504, og døde i Roma i 1572. Meget ung gikk han inn i dominikanerordenen, og ble fort kjent som en fremragende lærer og predikant. Han ble valgt til pave i 1566. Hans store oppgave som pave var å sette vedtakene fra Tridentonsket ut i livet og bekjempe protestantismen. Han fortsatte hele sitt liv å leve som en munk, og var utvilsomt en betydelig pave, som nok ville sørge over å bli brukt som påskudd til splittelse. Pius den femte bar også som pave den hvite dominikanerdrakten, og siden hans tid har pavene fortsatt å kle seg i hvitt.

EN TROENS VOKTER.

På 300-tallet var Kirken ille plaget av et kjetteri som kaltes arianismen etter sin opphavsmann, Arius. Arianerne hevdet at Kristus var blitt *skapt* av Faderen, hvilket innebar en fornektelse av Kristi guddommelige natur. På et visst tidspunkt var de fleste av Kirkens biskoper arianere. Men ortodoksien hadde fremdeles sine forsvarere, og en av de fremste var biskopen i Alexandria, Athanasios. Han ble født i 296, og døde i 373. Som ung diakon ledsaget han sin biskop til konsilet i Nikea i 325, hvor arianismen ble fordømt, og tre år senere ble han valgt til biskop i Alexandria. Han ledet sin kirke i 46 år, men av disse tilbragte han 17 i eksil, da arianerne til tider dominerte, støttet av keiseren. De siste syv år av sitt liv fikk han lede sin kirke i fred. Athanasios var også en betydelig teologisk forfatter, og regnes som en av de store kirkelærere. I tillegg til de teologiske skrifter har han også skrevet en berømt biografi, Vita Antonii, som skildrer den hellige Antonius' liv som munk i ørkenen.

LITURGISK KALENDER

APRIL:

24. 3. påskesøndag. Ap. gj. 5, 27—32. 40—41; Joh. åp. 5, 11—14; Joh. 21, 1—19.
25. St. Markus evangelist. 1. Pet. 5, 5—14; Mark. 16, 15—20.
26. Ferial. Ap. gj. 7, 51—59; Joh. 6, 30—35.
27. Ferial. Ap. gj. 8, 1—8; Joh. 6, 35—40.
28. Ferial el. St. Peter Chanel P. M. Ap. gj. 8, 26—40; Joh. 6, 44—52.
29. St. Katarina av Siena, jomfru og kirkelærer. Ap. gj. 9, 1—20; Joh. 6, 53—60.
30. St. Pius V, pave. Ap. gj. 9, 31—42; Joh. 6, 61—70.

MAI:

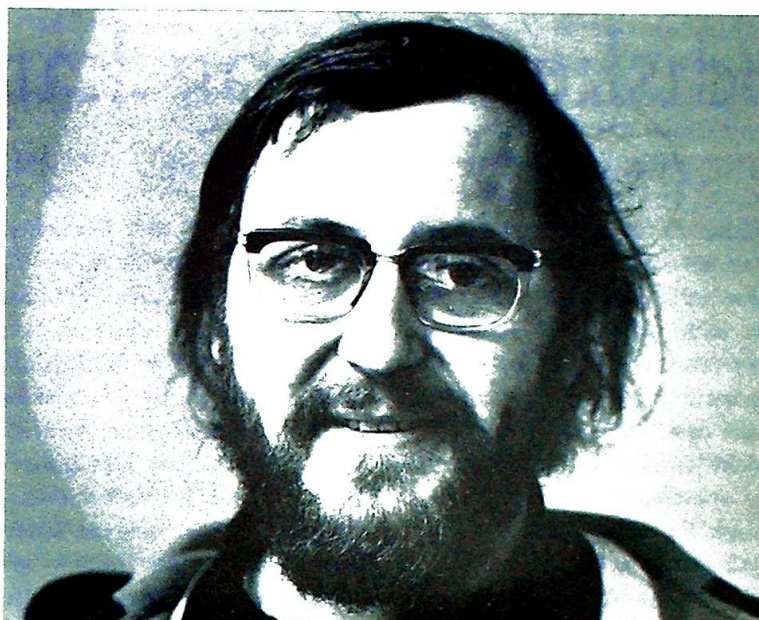
1. 4. påskesøndag. Ap. gj. 13, 14. 43—52; Joh. åp. 7, 9. 14—17; Joh. 10, 27—30.
2. St. Athanasios, biskop og kirkelærer. Ap. gj. 11, 1—18; Joh. 10, 1—10.
3. St. Filip og St. Jakob, apostler. 1. Kor. 15, 1—8; Joh. 14, 6—14.
4. Ferial. Ap. gj. 12, 24—13, 5; Joh. 12, 44—50.
5. Ferial. Ap. gj. 13, 13—25; Joh. 13, 16—20.
6. Ferial. Ap. gj. 13, 26—33; Joh. 14, 1—6.
7. Ferial. Ap. gj. 13, 44—52; Joh. 14, 7—14.

Ungdom og tro

Når barneundervisningen er over og de unge begynner i ungdomsarbeid, hvordan står det til med deres tro, ungdomsprest Rudi Kessels? Hva er resultatet av den undervisningen de har fått?

— De er små barn når de kommer inn i ungdomsarbeidet. Vi som forsøker å lede dette, ser dem i brytningstiden når de forsøker å finne ut selv hvor de står. Vi ledere forsøker vel å legge opp et undervisningsprogram med kontinuitet. Men i den unge er det ingen lineær utviklingsprosess. Det er snarere snakk om rykk, og to skritt frem og ett tilbake. Derfor er det vanskelig å si noe generelt om utviklingen av ungdommens tro. For klarhets skyld vil jeg likevel lage fire kategorier. Selv om en slik skisse alltid forenkler tingene, særlig når det gjelder tro. Vi kommer jo aldri til bunns i hvorfor én sier ja og en annen sier nei. Den første er «snille» barn av aktive katolske foreldre. Disse har oftest den jevneste vekst en kan tenke seg. Neste kategori ville være opposisjonelle barn av engasjerte katolske foreldre. For noen foreldre — kanskje særlig for konvertitter — er katolsk tro den alt overskyggende verdi. Barna, som ikke selv har gjort noen tilsvarende oppdagelse, forstår ikke dette, og somme tider går det galt. Det er da en hører i vårt kirkelige miljø: «Tenk, hans barn har meldt seg ut av kirken!»

Den tredje kategori ville være føyelige barn av u-engasjerte foreldre. Det går ikke så bra, med mindre barna får stimulans utenfra for sin tro. Som oftest glir barna bort, uten at de egentlig har truffet noe valg. Og fjerde kategori: «opposisjonelle» barn av u-engasjerte katolske foreldre. Selv disse kan «tennes» til begeistring i et

Rudi Kessels forteller til St. Olav

ungdomsmiljø. Da hender det at foreldrene blir forbauset: Hvor har barna funnet dette, som ikke grep oss?

Men før resultatene blir så tydelige som jeg her har skissert, har de unge gjennomgått en utvikling. De kommer som barn, i løpet av ungdomstiden blir båndet til foreldrene tynt. Det er viktig at det så kommer andre bånd som knytter dem til troen, til kirken. Det kan være en tante, det kan være mor av en venn, eller andre unge som har samme interesser. I ungdomsarbeidet er det viktigere at de unge får utveksle tanker med hverandre, enn at det kommer en ord-flom fra foredragsholdere.

Noen har tendens til å kikke i kartoteket over navn på katolsk døpte, og så konstatere «stort frafall» blant de unge. Men det synes jeg er en gal måte å vurdere på, for de unge har jo ikke tatt noe standpunkt selv når de havner i arkivet. Sett i forhold til unges forhold til foreldrenes verdier på andre områder, synes jeg det er forbausende mange som velger foreldrenes tro.

— Som ungdomsprest for hele bis-

pedømmet besøker du også de små menighetene. Er det givende?

— Det er slitsomt. Men det er verre for de unge i de små menighetene enn for meg. De unge som vil noe må være uhyre sterke for å holde ut, hvis de vil lede en ukentlig klubb e. l. Ofte blir slikt et bluss som varer et år, men det er jo allerede noe. Intensivundervisningen og konfirmantweek-ends er bra. For å bli så mange at det utgjør et miljø må unge fra provinsmenighetene slå seg sammen, som i Østfold. Der går det bra.

TROMMER OG GITARER

— Det finnes noen som ikke liker at det arrangeres spesielle ungdomsmesser, og i det hele at man lager spesielle arrangementer for de unge?

— Jeg er helt enig i at man ikke skal isolere de unge og lage en kirke for seg selv. På den annen side må vi samle de unge og la dem utfolde seg på sine egne premisser. Midlertidig blir de da nødvendigvis en egen gruppe. Ikke bare deres talesprog, men liturgien må være deres eget uttrykk. Men forbindelsen med den «voksne» menighet må holdes ved like.

Voksne må også gi de unge plass. Det burde være normalt at høymessen av og til er en ungdomsmesse med trommer og gitarer. I Oslo er de såkalte ungdomsmesser i ferd med å bli

(Forts. neste side)

Jødiske barn og katolske barn

OM TRE ROMANER AV CHAIM POTOK, VED F. ARNE FJELD

Hvordan er det å vokse opp i en familie som tilhører en minoritet? Hvordan opplever barn møtet med «verden utenfor»? Blir det konflikt mellom trofasthet til foreldrenes verdier og barnets ønske om å virkelig gjøre sine egne muligheter?

Katolske foreldre tenker kanskje, at slike spørsmål er de alene om å tumle med. Få minoriteter er så små og har så vanskelig for å bli forstått som katolikkene i Norge. Men så kommer en rekke romaner fra USA, fra jødisk miljø, som viser at slike spørsmål deler vi med store deler av menneskeheten. Chaim Potoks bøker gir inntrykk av, at spørsmålene er universelle, at de er innbygget konfliktstoff i forholdet mellom alle foreldre og deres barn, uansett hva foreldrene står for.

«Mitt navn er Asher Lev» er den første av Chaim Potoks romaner som er oversatt til norsk. Utgitt av Den norske bokklubben, har den fått stor utbredelse, dessuten ble den solgt som pocketbok på originalspråket engelsk.

Asher Lev er barn i Brooklyn, New York, i 40-årene. Familien tilhører hasidretningen innen jødedommen. Hans far, russer av opprinnelse, er firkantet både i kroppsbygning og sinn, en taus mann med sort hatt og lange lokker ved ørene, slik som det er foreskrevet for hasidenes menn. Faren «reiser for rabbineren», dvs. han arbeider for sektens leder, som har direkte ansvar for alle medlemmenes ve og vel. Faren er meget bortreist, så Asher Lev tilbringer mest tid med sin mor, en intelligent dame som er den første av hasidenes kvinner som får studere ved universitetet, og som endog blir foreleser i russisk historie. Det viser seg tidlig at gutten har talent som maler. Dette blir ikke betraktet som en lykke av familien.

Romanens intrige er ikke annet enn dette. Likevel er den fengslende lesning. Forholdet mellom Asher Lev, hans far og hans mor er i stadig utvikling som årene går. Forfatteren, som selv er rabbiner-utdannet, lar konflikten tilspisse seg, slik at boken

ender med at den unge maleren må forlate sitt miljø. Fremstillingen av episoden som gjør det klart at det må bli brudd — en utstilling hvor hele hasid-miljøet reagerer negativt på et bilde som gjør spenningen foreldre/sønn tydelig — virker en smule konstruert. Men løsningen er i og for seg tilforlatelig.

Forfatterens skildring av miljøet i Brooklyn, hjemmet årtidene, er holdt i en lavmælt tone, som likevel fengsler på forunderlig vis.

«Mitt navn er Asher Lev» ble en salg-suksess i USA, og vakte interesse for Chaim Potoks tidligere produksjon. Første bind av en to-binds roman er til salgs i Norge som «Penguin»-bok. «The chosen» har samme bakgrunn og tema som «Asher Lev». Men her er to gutter fra to forskjellige jødiske miljøer hovedpersoner. Konflikten mellom personlig begavelse og en religiøs tradisjons krav til mennesket illustreres av forholdet mellom Danny og hans far, rabbineren. Faren er det patriarkalske

Ungdom og tro

(Forts. fra forrige side.)

en likeverdig form for gudstjeneste også for voksne. Av og til blir de unge bedt om å spille «sin musikk» i bryllup. Den oppfattes altså ikke lenger som «bråk og upassende i kirken», men som en form som også skaper høytid og mediativt klima.

Voksne skal vite at de unge stiller et veldig høyt og ufravikelig troverdighetskrav til kirken og dens offisielle representanter: kateketer, prester osv. Men jeg må si at det slår meg at de unge ikke virker så forferdelig oppsatt på å stille høye krav til seg selv i denne forbindelse. Selv skal de ha rett til «å sitte på gjerdet» og være uengasjerte iakttagere, liksom. Selv vil de ikke representere denne

institusjonen, som står for så mange høye og fine verdier.

KALL

— Hva med kall, så?

— Ikke så verst. Vi har arbeidet mye i dybden i de siste par år. Ikke fordi det var planlagt, men de unge selv ønsket det sånn. Det er en tendens til å beskjeftige seg med det helt sentrale: bønn og tro og Jesus Kristus, mer enn for få år siden. Det var også påkrevet at interessen vendte seg dit igjen. Dette får så noen til å tenke på kall. Jeg tror det ligger godt an.

— Hva slags kall?

— Det er problemet. Noen sier: «Jeg kunne godt tenke meg å gå helt inn for tro og kirke.» Så kommer

«men —». Et «men» er sølibatet. Og hvis en gifter seg, kan en ikke arbeide uten lønn. Så for mange blir det hele bare en from tanke.

— Til slutt et personlig spørsmål: din ytre fremtoning er ikke så klassisk. Hvordan reagerer folk på den?

— Forskjellig. Noen kjenner meg ikke igjen. Da jeg arbeidet som kapellan i Sankt Olavs Kirke i Oslo for ti år siden, så jeg nemlig «klassisk» ut. Så når de har snakket med meg en stund, sier de: «Å, er det pastor Kessels?» På den annen side er de unge ikke sky når de møter meg på gaten, men sier til vennene sine: «Der kommer presten vår!» Min ytre fremtoning er nok en reaksjon mot seks års sortkledd ungdomstid i Belgia som ikke er noe godt minne. Som jeg ser ut nå, føler jeg meg ekte.

overhode for en hasid-menighet. Medlemmene står hele dagen i trappen foran hans kontor og venter på å få snakke med ham, for alle beslutninger tas i samråd med menighetens leder. Som eldste sønn er Danny bestemt til å arve denne funksjonen i menigheten. Adferdsmønsteret er strengt fastlagt, og når Danny fatter interesse for studier i moderne psykologi, og viser seg å være spesielt begavet for dem, oppstår spenninger.

I denne roman innføres et nytt tema: forholdet mellom en nedarvet skrift-tolkning og en teologi som våger å trekke inn moderne forskningsresultater — en konflikt som foruten i jødedommen, også er kjent innen de fleste kirkesamfunn. Bokens annen hovedperson, Reuben, er også jøde, men tilhører ikke hasid-grenen. Reubens far underviser teologi ved en høyskole, og må vel kalles «liberal». Vennskapet mellom Danny og Reuben kompliseres av at de representerer to motstridende tendenser innen jødedommen. Deres fedre respekterer hverandre, men Dannys far støtter sionistene, mens hasidene finner at den nye jødiske stat er menneskeverk, ikke villet av Gud.

Til bokens mest gripende partier hører skildringen av de to vennene som i mer enn et år stadig ser hverandre på skolen og lesesalen, men som loyalt lar være å snakke med hverandre. Også i denne romanen er

det forholdet mellom personene og deres utvikling som står i sentrum, og ytre spenning glimrer ved sitt fravær.

Fortsettelsen, «The promise», fører temaene videre. Danny er nå utdannet psykiater. Han har frasagt seg rabbiner-stillingen som han skulle arvet, hans yngre bror må forberede seg på å overta etter faren. Konflikten mellom miljøets krav og trangen til uavhengighet er her representert av en gutt i de tidlige ten-år, som er Dannys pasient. Reuben forbereder seg til eksamen som vil tillate ham å bli rabbiner. Hans lærer holder på at Torah-kommentarene fra antikk og middelalder skal følges bokstavelig. Reuben mener som sin far, at vitenskapelige metoder og menneskelig fornuft kan berike vår forståelse av tradisjonen. På grunn av meningsforskjellen, er det ikke sikkert at Reuben vil få sin eksamen.

Mens «Mitt navn er Asher Lev» finner sin løsning i at hovedpersonen forlater sitt barndoms miljø, ender Danny og Reuben med å virkeliggjøre sine muligheter innenfor jødedommen. Den nevrotiske pasienten blir frisk, og Reuben får sin eksamen så han kan bli rabbiner.

Bøkene gir innblikk i jødernes hver-

dag i USA, de to sistnevnte i tiden etter siste verdenskrig. Mens skikkene er fremmede, og selv Reuben står uforstående overfor mange ting i hasidenes miljø, klarer forfatteren å gi oss følelse av at de store spørsmålene er de samme som våre egne. Nettopp fordi de *ikke* handler om menighetenes intensivundervisning eller om katolikker med eller uten sympati for Luther, gir de oss avstand til å se vår egen situasjon i perspektiv.

Å formidle sine verdier til barna, er vanskelig, uansett hvilke verdier det dreier seg om. Sigrid Undsets reaksjon mot morens liberale oppdragelse og idealene fra Ragna Nielsens skole er kjent. Katolske foreldre kan trøste seg med, at ikke-troende har samme vanskelighet. Chaim Potoks romaner viser, at problemet er alment.

En ny bok av Chaim Potok: «In the beginning» (1976), er nylig dukket opp i utstillingsvindue.

Potok, Chaim: Mitt navn er Asher Lev.
Oslo, Den norske bokklubben.

Potok, Chaim: The chosen.
London, Heinemann, 1969.
Også som «Penguin».

Potok, Chaim: The Promise.
London, Heinemann, 1970.

LIV BLIKSRUD:

«KAMERAT JESUS»

Pax forlag har i sin barneserie utgitt *Kamerat Jesus*, en bok som har avstedkommet en smule debatt i dagspressen. Forfatteren, Sven Wernstrøm, forsikrer om at han har «undersøkt alt nokså grundig», og vil med dette rette opp noen av de skader en forfeilet kristendomsundervisning kan ha påført våre barn.

Så langt kan man altså være beroliget.

Men hva er så dette? I en selsom blanding av legende og klassekamp-romantikk rulles nasareerens liv opp, så vi både gråter og — særlig — ler. Vi møter den muntre gesell Jesus i glad lek, «røver og romer», med barna. Men landet er i dyrtid, høye skatter og undertrykking, og Jesus slutter

seg til revolusjonslederen (også kjent som døperen) Johannes' geriljabevegelse. Johannes bor i kamouflasjeleir og tror på ettpartsystemet. Til tross for en noe avventende og tvilende holdning blir Jesus utpekt til ny leder etter Johannes, og sammen med kameratene og frillen Maria Magdalena legger han snedige planer. Det hele kulminerer i et mislykket angrep på tempelet i Jerusalem. På Oljeberget tar Jesus «sjølkritikk»: Hadde han bare ikke lært folket til å stole på den usynlige guden! Hva som etterpå hendte med Jesus mener forfatteren ikke å vite svar på. Kanskje ble han dømt til døden, kanskje ikke.

Er dette blasfemi? Ikke nødvendig-
(Forts. neste side)

FOR DE MINSTE

Da dette nummer av bladet til en viss grad er viet barn, vil redaksjonen gjerne gi en orientering om hva som finnes av litteratur for barn i St. Olav bokhandel. Det er jo ikke alle som har anledning til «å stikke innom» fra tid til annen, så vi håper følgende liste vil være til nytte:

Det første blikkfang er serien *Bibelen forteller* (Andaktsbokselskapet) — illustrert av Kees de Kort og oversatt fra nederlandsk av Karen Eika og Birger Mathisen. Hver av de tolv bøker inneholder en historie fra Bibelen — Det gamle eller Det nye testamente — enkelt, men ikke kraftløst gjenfortalt. Dette minimum av tekst er ledsaget av store, farvesterke illu-

Kamerat Jesus

(Forts. fra forrige side.)

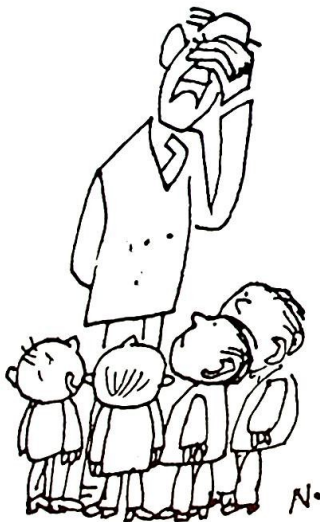
vis. Så lenge Wernstrøm konsekvent fremstiller Jesus som et vanlig menneske, benytter han heller ikke muligheten til å drive gjon med handlinger som f. eks. mirakler eller nadverd. Heller ikke er Jesu lignelser brukt som prøver på hans forkynnelse. Kanskje fordi bedriftsdemokratiet sto så svakt i Herrens vingård?

Det er derfor mer berettiget å spørre seg om denne boken kan ha noen som helst funksjon som et forsøk på å se mennesket Jesus i lys av et marxistisk historiesyn. Her melder seg først og fremst den innvending at Jesus-skikkelsen og hendelsene omkring er så uhistorisk fremstilt. Det er ingen grunn til å skylde på at dette er skrevet for barn. En dialektisk-materialistisk forståelse av historiens Jesus behøver ikke å bli så platt og unyansert som her. Og som barnebok er *Kamerat Jesus* ikke spennende lesning. Bibelens Jesus, som fristes av djevlene og utdriver onde ånder, har trolig langt større appell til barns fantasiliv og intelligens.

Sven Wernstrøm: Kamerat Jesus.
Pax forlag 1976.

strasjoner. De utvalgte fortellinger er også av de som er lettest tilgjengelig for de små: Jesus blir født, Bryllupet i Kana, Bartimeus, Den barmhjertige samaritan, Sakkeus, Jesus og den lamme mannen, I begynnelsen, Gutten som kom hjem til far igjen, Jairus og datteren hans, Abraham. Mens derimot bøkene Himmelfart og Pinse, Jesus lever kan by på problemer for jordnære førskolebarn.

Anne de Vries' *Barnas Bibel* egner seg også utmerket for høytlesning og for «selvstudier» så snart lesekunsten er erobret. Teksten er delt opp i forholdsvis korte kapitler, sproget er enkelt og lett forståelig, skjønt visse ord er brukt i overdreven grad, spesielt *herlig*. Kanskje oversetteren Elsa Thowsen har hatt vanskeligheter med å finne mer relevante synonymer? Boken har også mange fine illustrasjoner av Hermine F. Schäfer. (Filadelfiaforlaget).

Vi kan også minne om *Frans' Sol-sang* — gjendiktet av Carl Fredrik Engelstad med tegninger av Veronica Leo. Disse gyldne illustrasjoner appellerer til alle aldre, mens teksten nok kan være vanskelig for de som ennå ikke har begynt på skolen. (Land og Kirke/Gyldendal).

Barna vil ofte ha en bok å kikke i under messen. Hvorfor ikke da like godt gi dem en som handler om messen? «*Min messebok*» — en innføring i Den hellige messe for barn — av Engelbert Gross ville naturligvis egne seg utmerket. De fine, minutiøse illustrasjonene er av Reinhard Hermann.

Det var slett ikke uten forventninger vi satte oss ned med Hallvard Rieber-Mohns siste bok, «Menneske først — kristen så. Streiftog i evangeliet». I en del år har vi hatt vår søndagsgang temmelig jevnt i St. Dominikus kirke og kloster hvor forfatteren hører hjemme. Vi har endog ved noen anledninger etter hans prekener falt i fristelsen for å «bortføre» hans håndskrevne prekennotater (— etter høymessen) for å kunne «høre» en gang til.

Nå er altså 42 av Rieber-Mohns prekener kommet ut i bokform, redigert i to hovedavsnitt, med en innledning hvor forfatteren i croquis fører leseren inn i den relevante kirkelige sammenheng.

I bokens første hovedavsnitt er samlet prekener fra kirkeårets store høytider. Advent, Jul, Påske, Pinse, såvel som de — i norsk luthersk miljø — mindre kjente: Den hellige families fest og Kristi legems fest. I det andre hovedavsnitt finner vi, for å sitere forfatterens egen innledning «... en tematisk friere forkynnelse ut fra tekster i kirkeårets stille tid, fra pinse til advent.» Dette avsnittet bærer samleoverskriften «Øyeblikk og evighet».

Huspostiller, andaktsbøker, ja oppbyggelseslitteratur i det hele, har i vårt land aldri vært noe indifferent

«Vers le Seigneur» er en vakker liten bok med samme formål, men fåes kun på fransk.

Nyttige oppslagsbøker for mor og far med rundspørrende småbarn er serien *Småskrifter for mor og far* — *Når barna spør*: Hvor gammel er Gud? ved Birgitta Petri, Om lidelse og død — ved Eivor Åkesson — og *Når barna møter døden* — ved Gunnar Wagner (Andaktsbokselskapet).

Bokhandelen har også noen gram-mofonplater beregnet på de «yngre»: De er riktignok på fransk eller tysk, men kan foreldrene gi en forklaring på norsk, blir barna engasjert gjennom musikken og synger gjerne med både på «tysk» og «fransk»!

M. G.

SVERRE ENGEN:

Rieber-Mohns prekensamling

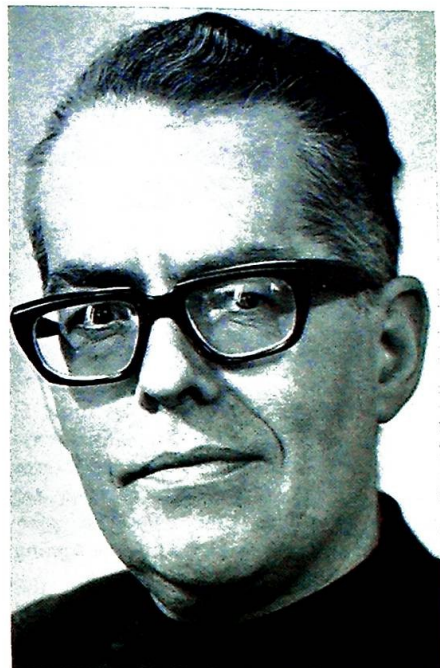
tema. Store grupper har gjennom generasjoner bygget sitt kristenliv på nettopp andaktsboken. Andre grupperinger, såvel midt i som på sidelinjen av norsk kristent miljø har avvist denne formen, til dels i kraftige ordelag. Som p. Rieber-Mohn bemerker i sin innledning har ikke prekenen den sentrale plass i vår katolske gudstjeneste. Det er forhåpentlig av den grunn, og ikke på grunn av uventet eller dårlig orientering at vi ikke kan erindre oss å ha sett mange andaktsbøker som katolikk — da bortsett fra «Kristi efterfølgelse», Bossuets «Sermons» og St Johannes av Korssets «Canciones».

Siden vi gjennom disse linjene nå også skal ytre oss om hvordan vi likte å være med p. Rieber-Mohn på streiftog i evangeliet kirkeåret igjennom, er det med glede vi kan slå fast at de forventninger vi hadde fra starten såvisst ble innfridd. Med all respekt for de gamle åndelige klassikerne, neste gang vi trenger en stund av fordyppelse kommer vi nok til å løfte «Først menneske — kristen så» ut av hyllen. Forkynneren Hallvard Rieber-Mohn står såvisst ikke tilbake for kulturskribenten og journalisten. Snarere tvert imot, klarer han å ta med seg de beste elementer fra sin forfatter-

aktivitet inn til prekestolen, hvor han uten fromme klichéer nettopp forener øyeblikk og evighet, evangeliets tidløse kjerne med det som ligger tilhørerne på hjerte og sinn her og nu.

Forfatteren kan koble sammen evangelie-perikopen om arbeiderne i vinmarken — de som arbeidet ulikt antall timer, men fikk samme lønn — med et så aktuelt begrep som «tariffavtale», uten at leseren på noen måte finner det forvirrende eller anstrengt. I essens og konklusjon går p. Rieber-Mohn nemlig aldri på akkord med evangeliets gjennomskjærende kraft og poeng. Han makter endog å fremheve det sentrale, i ord og formuleringer som er så virkelighetsnære at det blir umulig å unnsnippe — og der er unektelig en del evangelietekster vi kunne ønske å slippe unna.

Skulle vi forsøke å gi uttrykk for hva vi oppfatter som fokus i p. Rieber-Mohns forkynnelse, måtte det bli gjennom å sitere fra en preken over Luk. 10, 1-22 — perikopen der Herren sender ut sine disipler for å forkynne at Guds rike står for døren. Prekenen har fått mottoet «Underveis», og her finner vi kanskje den beste nøkkel til forståelse: «Kristendom — det er ikke først og fremst å godta og fastholde noen læresetninger, en trosbekjennel-

se, en katekisme — gammel eller ny i formuleringene. Kristendom er en grunninnstilling til livet: Total og dyptgripende i hjerte og sinn, med svære konsekvenser, vidtrekkende og alvorlige valg og avgjørelser. Den er ikke noe «vi har», kristne er noe vi uavlatelig blir.»

Å gå på streiftog i evangeliet med p. Rieber-Mohn er en hjelp til trosfordypelse og -praksis, som vi bare kan anbefale.

Hallvard Rieber-Mohn:
Menneske først — kristen så; streiftog i evangeliet.
St. Olav Forlag 1976.

ELSE-BIT HOLST:

Ånden blåser hvor den vil

Ordet «karismatisk» vekker til dels meget negative følelser hos mange, vel især hos katolikker og andre som en kanskje kan kalle «høykirkelige». Med «karismatisk» forbinder de noe som er sterkt følelsesbetont, noe sentimentalt. De assosierer ordet med pinsevekkelse, tungetale og annet som for dem er mildt talt underlig.

Har en kommet i nærmere kontakt med den karismatiske bevegelse, blir en ganske trist over at slike negative assosiasjoner skal hindre mennesker i å ville søke å forstå hva det dreier seg om. For det går om langt viktigere ting. —

Denne bevegelsen har gitt mange kristne av ulike konfesjoner i mange land vesentlig hjelp til en ofte meget dyptgående fornyelse av deres liv. Mennesker hvis tro har vært teoretisk, vane-messig, erfarer at Jesus Kristus er levende Gud i dag. Han blir sentral i deres liv — og i andres — som knapt nok hadde noen tro tidligere. Og mennesker erfarer den hellige Ånd på en ny måte, som levende og virksom realitet, som vi mennesker kan åpne oss for, stadig mer. — Men den hellige Ånd er jo Kristi Ånd — er kjærligheten.

Hvis vi i større grad enn tidligere i

våre liv blir frigjort fra det som binder oss til oss selv, får mot til å strebe etter større kjærlighet, etter mer å bli de mennesker Gud vil vi skal være, hvis bibelen og bønnen får større betydning i menneskers liv, er så ikke dette anliggende som må være viktige for alle kristne kirker? — Karakteristisk for denne bevegelsen er også at den har noe å gi til svært ulike mennesker, og enten de er kommet kort eller langt på veien til Gud. F. eks. er mange ordensfolk, mange hundre prester og noen biskoper i den katolske kirken blitt engasjert i den. — For dem — som for legfolk — har dette ofte medført at deres hengivenhet for Kirken er blitt enda større og at sakramentene har fått enda dypere betydning i deres liv enn før.

(Forts. side 14)

Sørgelig

St Olav nr. 5/1977 var sørgelig lesning.

Som en der har følt dyp takknemlighet overfor katolsk kristendom, skjønt selv ikke-katolikk, var dette nummer forstemmende lesning.

Hittil har jeg oppfattet Vaticanum II som noe positivt: En evangelisk fornyelse og en økumenisk åpning. Professor Carl Fr. Wisløff har gitt uttrykk for skepsis også her. Han gjør bl.a. gjeldende at det som er skjedd, er en åpning for liberal teologi.

Hvis nr. 5 er representativt for det som rører seg i katolsk kirkeliv, må man bare konstatere at dette er riktig. En så massiv fornektelse av den lære som er oss overgitt fra apostlene er det sjelden å oppleve. Jeg hadde aldri trodd at man skulle få se så mange vrangforestillinger og så mye hovmod på trykk i et katolsk blad.

Hvorfor denne hånlig/hovmodige omtale av paven?

Selv ikke for en protestant er dette noe å glede seg over.

Verre enda var det å lese på side 7: «Vår Herre gjorde så godt han kunne.» En slik ovenfra-nedad holdning overfor Vår Herre er ikke vanlig i noe kristelig blad. Jeg ville hittil sagt: allerminst i et katolsk.

Så vidt jeg forstår vår vesterlandske situasjon løpes det i dag storm mot skaperordningene: Forholdet mann/kvinne, ekteskap, ufødt liv. Respekt for den lære som er oss overlevert og for dens bærere var tidligere typisk for katolsk kristendom.

Innvarsler St. Olav nr. 5 en ny holdning?

Vennlig hilsen
Eivind Saxlund
Oslo.

Paven er talerør for kirkens tro. Kirkens tro lever av Guds folk, som er ledet av Den hellige ånd. Det er av største interesse for kirkens lære-embede hvordan det troende folk reagerer på de forskjellige utsagn som Kongregasjonen for troen sender ut. Kjenner det troende folk ikke sin tro igjen i et utsagn, må arbeidet fortsette til kirken i fellesskap er kommet frem til et adekvat uttrykk for sin tro. Denne prosess er nå i gang i spørsmålet om ordinasjon av kvinner, og et katolsk tidsskrift må på sitt beskjedne nivå tillate de forskjellige synspunkter å komme til uttrykk. red.

Fra Conquestadorene til Chilejuntaen

Vi har etter hvert forsonet oss med kirkens uverdige framferd bl. a. i forbindelse med oppdagelsen av Den nye verden for snart 500 år siden samt en hel rekke andre hendelser i nyere tid som ikke alltid taler til Kirkens fordel.

Men visse strømninger innen Kirken kunne tyde på at vi har kommet et skritt videre i riktig retning inntil jeg for en tid siden, nærmere bestemt 10. mars i år, i fjernsynet så reportasjen: «DINA — Chilejuntaens lange arm», hvor det fremgikk i både tekst og bilder at juntaens folk har kontor/konsulat i Vatikanet hvorfra de bl. a. driver sin fryktede etterretningsvirksomhet med de følger som vi alle etter hvert har fått kjennskap til.

Hvis disse opplysningene er riktige, er jeg både skuffet og indignert. Dette er vår Kirke uverdige.

Thomas Fraenkl.

Så bevisst som mulig

Noen har villet gi oss blomster, andre har villet gi oss tistler . . . uansett riser vi enige i at vårt innlegg kan kritiseres for sitt ordbruk og for sin form.

Imidlertid ber vi om at man også tar innlegget for hva det er: et ergerlig leserbrev — og ikke en akademisk, teologisk utredning. Forhastet kan det ha vært, men ikke en feilreaksjon.

Utbruddet retter seg *alene* mot uttalelsen om at kvinnen ikke har noen naturlig likhet med Kristus, og ikke, som enkelte synes å tro, mot pavens stilling eller Kirkens ledelse. Vi vil gjøre det helt klart at, som alle andre katolikker, tror vi på pavens primat. Men en autoritet oppfatter vi ikke som en størrelse som man ligger nesegrus for. Autoriteten — også den kirkelige — er noe som man har et levende forhold til; dette forholdet skal helst være så bevisst som mulig, dvs. til tider kritisk og muligens preget av spenning. Dette er imidlertid ikke noe nytt fenomen i vår kirkes historie!

Vi vil derfor ha frihet til å uttrykke vår skepsis til at Vatikanet med fynd skal hevde at preste-rollen for all framtid skal være en mannsrolle.

Det *paradoksale* er jo at Bibelkommissjonen (nedsatt av paven selv) nesten enstemmig hevder i sin uttalelse at Bibelen *ikke* utelukker kvinner fra prestedømmet.

Mange katolikker er kanskje ikke modne for en slik dyptgripende forandring i Kirken i dag, men at den vil komme: *det* tror og håper vi på.

Vennlig hilsen
Rudi Kessels/Knut Ruyter.

Om generasjonskløften

Da min mann og jeg for mange år siden i en årrekke bodde i København, gikk vi flittig i St. Andreas-kirken, og opplevde et veldig fint fellesskap med prestene og menigheten der. En festaften som jeg aldri kommer til å glemme, ble også holdt i prestegården, hvor det etter messen ble inntatt en supé, etterfulgt av sang, dans og lek. Og det morsomme var at i alt dette, deltok tre generasjoner, besteforeldre, foreldre og barn. Jeg tror ikke det moderne ord «generasjonskløft» da ennå var oppfunnet.

Her i Norge kan vi også glede oss over hyggelige samvær ved kirkekaffen, men iblant merker man kanskje litt til at denne moderne «kløften» har sneket seg inn, selv blant katolikker. Egentlig husker jeg bare en gang å ha opplevd dette hvor det påtagelig lå i luften: Mens jeg satt og så på de unge, slo plutselig den tanke ned i meg: Mon denne likegyldigheten og kulden som jeg da opplevd kunne komme av at vi katolikker er blitt for sterkt engasjert i *bare* tanken på våre jordiske kall og forpliktelser som kristne, — i en nødlidende verden hvor avstandene er forsvunnet.

Vi har lett for å glemme at jordelivet er så kort, bare en ørliten del av evigheten. Vi husker ikke å se på hverandre som evighetsvesener skapt i Guds bilde, med en Himmel som i Kristi kjærlighet venter på å ta imot oss alle, unge som gamle, og at vi derfor hører inderlig sammen i Guds kjærlighet, som er tidløs.

(forkortet.)
Katharina Aall Normann.

SPØRRESPALTEN

Ved frater Kjell Arild Pollestad o. p.

St. Olav har begynt med en spørrespalte, som nok kan vise seg å bli interessant. Mitt spørsmål gjelder all den litteratur som omhandler katolisismen, men som er «forkatoliserende». Jeg tenker for eksempel på Adams «Katolisismens innerste vesen», på Hugh Bensons «Kristus i Kirken», og Sigrid Undsets bøker om Paul Selmers konversjon. Gir disse bøker fremdeles et sant bilde av Kirken? Eller trenger Kirken en helt ny litteratur av denne art? Håper De kan ta disse spørsmål opp til drøftelse i Deres interessante spalte. For meg personlig er det iallfall av stor betydning.

Konvertitt.

Kardinal Newman sier et sted at når man når frem til en dypere forståelse av historien, opphører man å være protestant: «To be deep in history is to cease to be a Protestant». Hvor sant dette er, tør jeg ikke ha noen mening om, men at den historiske sans har trange kår hos mange katolikker, kan ingen med åpne øyne benekte. Jeg tror de fleste motsetninger i Kirken i dag har sin grunn i denne manglende sans for historien, og dermed også sviktende kjennskap til tradisjonen. Den historiske blindhet rammer særlig dem som hevder de mest ytterliggående synspunkter, hvilken fløy de enn tilhører. For «integristene» oppstod den sanne kirke engang på 1500-tallet (Trient-konsilet), mens «progressistene» ofte synes å hevde at den sanne Jesus og det egentlige evangelium først ble oppdaget i 1960-årene. Og mens de første søker sin tilflukt i blonder og latin, finner de sistnevnte sin oppbyggelse i å forkaste alt som smaker av tradisjon og institusjon.

Det jeg her har skrevet er satt på spissen for å understreke at også Kirken opplever den samme polarisering som samfunnet ellers, hvilket selvsagt er helt normalt. Den solidaritet med verdens problemer som 2. Vatikan-konsil la så stor vekt på, innebærer også at Kirken lever med i konflikten, og selv lider under dem.

Men i en slik situasjon er det lett å få det inntrykk at alt flyter, og dermed blir det tilsvarende vanskelig å orientere seg blant de mange meninger og slagord. Paul Selmer møtte en kirke som lå midt i verden som en fast borg, upåvirkelig og uforanderlig, og kalte seg «Kristi mystiske legeme». Det kaller den seg fremdeles, men den betrakter seg også som «Guds folk på vandring», hvilket innebærer en stadig tilpasning til menneskenes skiftende kår og uttrykk.

Og likevel — 2. Vatikan-konsil har ikke forandret et eneste av Kirkens dogmer. Det er holdningen til dem som er forandret, måten å tale om dem på og leve dem. Men det betyr på ingen måte at alt som er skrevet før siste konsil er foreldet, eller at alt det som er skrevet etter konsilet er fortreffelig. Det er i teologien som i kunsten: der finnes noen store mestere som skaper verker som blir stående, og der finnes mange flittige arbeidere som gjør en utmerket innsats i sin tid, men hvis verker fort går av moten og blir foreldet. Intet konsil kan noensinne gjøre St. Augustin, St. Thomas eller St. Teresa av Avila uinteressante og avlegs. De har hver på sin måte nådd dybder som gjør at Kirken alltid vil ha noe å lære hos dem, og alltid finne noe av seg selv i deres skrifter.

Men i tillegg til denne skatt av mesterverker, trenger Kirken stadig «en

helt ny litteratur». På ny og på ny må den forsøke å si til menneskene hva den er og hva den tror. Vi kan ikke bare repetere det våre fedre sa, det være seg aldri så godt. Har ikke de «store» nettopp hatt sin storhet deri at de maktet å uttrykke den tro de hadde fått overlevert, og som alltid er den samme, i et språk som var deres samtids? For å tale sant og begripelig om troen må vi derfor hele tiden ta hensyn til to sider: det vi har fått overlevert gjennom tradisjonen, og de spørsmål og problemstillinger som opptar vår samtid. Ellers blir forkynnelsen et slag i tomme luften. For igjen å sitere Newman: «To live is to change, and to be perfect is to have changed often».

Til slutt noen ord om de bøker De nevner. Karl Adams bok om katolisismen er etter min mening blant de beste fremstillinger som finnes i et slikt format, og jeg kan i hvert fall ikke finne noe i den som strider mot konsilet. Det samme kan ikke sies om Hugh Benson, selv om hans bok «Kristi vennskap» fremdeles har mye å gi. Når det gjelder «Kristus i Kirken», er den preget av et eksklusivt kirkesyn som ikke så lett lar seg forene med konsilets «åpning» mot andre trossamfunn.

Når det gjelder Sigrid Undsets konvertittromaner, så er ikke deres verdi avhengig av kirkesynet. Det er Paul Selmers vei til Kirken som her er det interessante, og konsilet gjør neppe denne vei mindre spennende.

GUDSTJENESTER I HELGENE		Stille- messe	Høy- messe
OSLO: <i>St. Olavs domkirke</i>	lörd.: 19.00 sønd.: 9.30	—	11.00
Akersveien 1 tlf. 20 72 26 - 20 72 44	19.00	—	—
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83	8.35	11.00	—
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	9.00 18.30	11.00	—
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	9.00	—	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 212355	9.00	11.00	—
<i>Lunden kloster</i> , Øvre Lunden, tlf. 212587	—	9.30	—
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , lörd.: 18.30 Tyholmen, tlf. 22 209 sønd.: 8.00	11.00	—	—
BERGEN: <i>St. Paul kirke</i> , lörd.: 19.00 Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10 sønd.: 11.00	—	—	—
<i>Vår Frue Kirke</i> , Helleveien	9.30	—	—
<i>Florida kapell</i>	19.00	—	—
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30	—
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongensgt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00	—
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	9.00	10.45	—
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , lörd.: 18.00 Torvg. 113, tlf. 23 751 sønd.: 11.00	—	—	—
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haraldsgt. 21, tlf. 23 195	—	—	—
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 22 381	9.00	11.00	—
KRISTIANSAND S.: <i>St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 24 225 lörd.: 18.00 sønd.: 9.00	11.00	—	—
LILLEHAMMER: <i>Mariakirken</i> , lörd.: 18.00 Weidemannsgate 3 A, tlf. 52 550 sønd.: 10.00	—	—	—
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	9.00	11.15	—
MOSS: <i>St. Mikals kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	—	—
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverresgt. 26, tlf. 50 793	8.30	11.00	—
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyuveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45	—
<i>Eikeli kirke</i> , Veståsen 20, tlf. 24 25 69	—	9.30	—
STAVANGER: <i>St. Svithuns kirke</i> , Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.30 9.30	10.45	—
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	—	11.00	—
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> Prinsensgt. 2a2	8.45 19.00	11.00	—
<i>St. Elisabeths hospital</i> , lla, tlf. 21 670	6.15	—	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteins kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00	—
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke</i> og <i>St. Eystens sykehjem</i> , Jernbanegt. 29	—	11.00	—
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00	—
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Norgesund, tlf. 37 558	8.30	11.00	—
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke</i> , Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604	19.30	11.00	—
<i>St. Elisabethsostrene</i> , Mellomveien 47, tlf. 81 783	8.00	—	—
BODØ: <i>St. Eystens kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 81 487	8.15	10.30	—
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 11 447 (I. VII—31. VIII St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)	19.00 8.00	11.00	—
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30	—
NARVIK: <i>Kristi Kongekirken</i> , Håreksgt. 82	—	18.30	—
SELFORS: <i>Vår Frelsers kirke</i> , Skipper Nilsensgt. 21, tlf. 52 072	—	11.00	—

MARIAHOLM SKOLESENTER

Stilling som bestyrer/bestyrerpar blir ledig for tiltredelse senest fra årsskiftet 1977—78.

Mariaholm skolesenter eies og drives av legfolket i Oslo Katolske Bispedømme. Stedet benyttes i første rekke av katolske grupper til seminar, møter og leire. I den utstrekning det kan tilpasses de katolske arrangement, benyttes stedet også som konferansesenter for en rekke andre organisasjoner.

Mariaholm er vakkert beliggende ved Øyern — Spydeberg kommune. Mariaholm består av kapell, hovedbygning, sovebygning, stor bestyrerbolig og betjeningsbolig foruten mindre bygninger og grøntareal. Ved utleie har Mariaholm kapasitet til 75 personer.

Siste år var belegg 7 000 gjestedøgn og en omsetning på 600 000 kroner. Der er nå 7 tilsatte, delvis halvårsansatte.

Bestyrer for Mariaholm er ansvarlig for stedets drift, vedlikehold og økonomi i følge instruks fra styret.

Opgaven kan, i samarbeid med styret, tenkes løst på forskjellige måter, men den vil kreve ansvarsbevisst innsats og interesse for den aktivitet som er sentral i virksomheten.

Ansettelse og betingelser etter nærmere avtale.

For ytterligere informasjon henvendelse til

styrefor mann Kjell Ruyter, eller bestyrer Gjermund Høgh,
Store Presterudvei 35 Mariaholm skolesenter
2300 Hamar 1822 Godheim
tlf. (065) 21 560 1.301 tlf. (02) 88 97 50

Søknader stiles til Styret for Mariaholmstiftelsen
Akersveien 5 Oslo 1

HVIS DEN ROMERSK-KATOLSKE KIRKE ANERKENDER AUGUSTANA —

Det lutherske Verdensforbund har sagt jatak til en indbydelse fra den ortodokse kirkes patriarker i Konstantinopel, som ønsker å få en samtale i gang mellom ortodokse og lutherske kirkefolk på internasjonalt plan.

Verdensforbundets eksekutivkomité har på sit sidste møte især drøftet spørsmål vedrørende den kristne kirkes enhed. Den opplyser, at man nu har nedsat en midlertidig gruppe på kun fem medlemmer til at forberede den første »riktige« ortodoks-lutherske dialog på verdensplan. Siden vil der blive nedsat en permanent arbeidsgruppe i stil med de grupper, der er nedsat f. eks. for romersk-katolikker og lutheranere og for lutherske og anglikanske.

Eksekutivkomitéen meddeler samtidig, at man vil forsøge at få fastslået »hvilken betydning det

vil have for det romersk-katolsk-lutherske samarbejde, at kendte katolske teologer regner med muligheden af, at den romersk-katolske kirke vil kunne anerkende den augsburgske bekendelse som et gyldigt uttrykk for den katolske tro«. Spørsmålet har vært drøftet siden eksekutivkomitéens årsmøde i fjor i Uppsala. Her blev det rejst af den katolske professor Heinz Schütter i Bonn, der tog del i mødet som observatør for Vatikanets sekretariat.

Eksekutivkomitéen har også besluttet, at Verdensforbundets samtaler om Leuenberg-konkordiet — det særlige fællesskab med reformerte kirker i Europa — skal føres videre. Man har så småt indledt drøftelser med jødedommen og skal i fremtiden overveje dialoger på verdensplan med baptister og metodister.

— Den kristne enhed og konfessionelt tilhørsforhold er to begreber som ikke udelukker, men supplerer hinanden, konkluderer eksekutivkomitéen, der i øvrigt har planer om at etablere et permanent forum, hvor resultatet af de forskjellige bilaterale drøftelser kan komme til prøvelse.

Kristelig Dagblad, Københ.
21. mars.

Mottatte bøker:

Skard, Øyvind: *Læring og demokratisering; Nye oppgaver for skoleverk og arbeidsliv.*

Fabritius Forlagshus 1977.

Felix Thoresen: *Amal Nor — den besatte; en fantastisk beretning.*
Dreyers Forlag 1976.

Raymond A. Moody: *Livet etter livet.*
Dreyers Forlag 1977.

En katolsk familie i Danmark m. 4 børn (alder 4—13 år), søger herigennem kontakt m. norsk katolsk familie, som kunne være interessert i at bytte sommerbolig med oss 1 uge i sommer, helst i juli måned. Skriv venligst til:

El-Install. Kaj Pietras

Krønkerupvej 37 4283 Havrebjerg - Danmark

Den nordiske valfart til Lourdes

2. til 9. september 1977

8 dages flyreise med fuld pensjon Kastrup/Lourdes, tur-retur. Pris på hotel dkr. 1 900,—
Særpris for syge og handicappede på «Accueil Notre-Dame» dkr. 1 300,—
Læger, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Valfartspræst: Pater Niels KlæR, S.J.

Program og tilmeldelser:

VALFARTSKOMITEEN, Barsehøj 25, DK-2900 HELLERUP

Tyske bøker:

Dürckheim: Vom doppelten Ursprung des Menschen, kr. 20,20.

» Meditieren, wozu und wie, kr. 69,—.

Enomiya Lassalle: Zen Weg zur Erleuchtung, kr. 38,50.

Christa Meves: Lange Schatten, helles Licht, kr. 17,30.

» » Freiheit will gelernt sein, kr. 14,30.

Frère Roger: Im Heute Gottes leben, kr. 14,30.

K. Rahner: Toleranz in der Kirche, kr. 14,30.

Thielicke: Der Christ im Ernstfall, kr. 17,30.

Engelske bøker:

Copleston: Contemporary Philosophy, kr. 17,40.

Evely: Joy and Suffering, kr. 22,60.

» Lovers in Marriage, kr. 14,50.

Pesch: Questions and Answers, short Catholic Catechism, kr. 22,60.

Sr. Mary Travers: What shall I tell the Children, kr. 23,20.

Carretto: The God who comes, kr. 21,40.

» In Search of the Beyond, kr. 16,50.

» Love is for Living, kr. 16,—.

Griffiths: Christian Ashram, kr. 12,20.

Hastings: A Concise Guide to the Documents of the Second Vatican Council, Volume I & II, à kr. 25,—.

Vi har igjen fått inn de vakre glassmalerikortene fra franske katedraler.

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48

Åpent kl. 9-16, lørdager kl. 9-13

SEKRETÆR

Legmannsrådet i Oslo Katolske Bispedømme trenger sekretær som kan ta hånd om møtereferater, litt korrespondanse og praktiske forberedelser til møter. Interesse for katolske legmannsaktiviteter og praksis fra organisasjonsarbeid ønskelig.

Opgaven kan passe for husmor med tidligere kontorpraksis. Kun symbolsk lønn.

Henvendelse til formannen, Odd Barra, tlf. priv. 78 52 66, kontor 27 74 00.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Dominikus kirke	} Oslo
Lunden kloster	
St. Elisabethsostrenes Pleiehjem	
Sta. Katarinahjemmet	
St. Olavs kirke	
Bispegården	} Arendal
St. Joseph's Institutt	
Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Franciskus Kirke	} Bergen
St. Franciskus Hosp.	
St. Pauls Kirke	} Trondheim
Vår Frue Kirke	
Marias Minde	
St. Franciskusøstrenes Moderhus	
Øyenklinikken	} Hønefoss
St. Josephs Hosp., Drammen	
St. Torfinns Klinik, Hamar	} Lillestrøm
St. Elisabeth Inst.	
St. Mikals Kirke	} Tønsberg
St. Mikals prestegård	
St. Theresia Hosp.	} Tromsø
St. Franciskus Hosp.	
St. Magnus Kirke	} Trondheim
St. Magnus presteg.	
St. Elisabeths Hosp.	} Tønsberg
Vår Frue Kirke	
Bispegården	} Tønsberg
St. Olavs Kirke,	
Bispegården	
St. Olavs Kirke	} Tønsberg
St. Olavs Prestegård	
St. Olavs Klinik	

Ved bestilling av olje:

Oslo 19 12 00 - Service 19 12 20

Ånden blåser . . .

(Forts. fra s. 9)

Tror de som er med i denne bevegelsen at den hellige Ånd bare virker der? Selvfølgelig ikke. Vi ser vel alle mange tegn på at Guds Ånd virker blant menneskene i dag. (Men det skjer mer stillferdig, mer upåaktet enn alle de ulykker, alle tegn på menneskelig ondskap og avmakt som vi daglig får vite om gjennom massemediene.) — Ånden blåser hvor den vil, men også i denne bevegelsen. — Mener de som er med, at de er bedre enn andre? Nepe. Når den hellige Ånd får virke blant mennesker, fører det vel alltid med seg at de ser sin egen utilstrekkelighet bedre.

«Forny, du hellige Ånd, i våre dager dine under som i en ny pinse», ba pave Johannes XXIII i en bønn for det annet vatikankonsil. Dengang hadde han vel de fleste biskoper, prester og ordensfolk — og mange legfolk — med seg. Siden har pave Paul uttalt at et av Kirkens viktigste behov er å leve pinsen i dag.

Skal en ny pinse komme over oss, ville det kanskje ikke være utenkelig om den hadde noen trekk felles med den første.

Ti år etter at det skjedde merkelige ting ved Duquesne-universitetet i Pittsburgh, Pennsylvania, da en del katolikker der ba om en fornyelse av sine liv ved den hellige Ånd, teller «den katolske karismatiske fornyelse» ifølge februarutgaven av «New Covenant» mer enn 1 000 000 mennesker over hele verden. Tilsynelatende går denne fornyelsen på tvers av meget av det vi er vant til. Den kjennetegnes også av trekk som hørte med som viktige deler av Kirkens liv i de første århundrer, og som vel aldri har gått helt tapt.

Forbausende meget er blitt skrevet om denne «fornyelsen» innen den katolske kirke — også av en rekke teologer. En verdifull innføring gir «The pentecostal movement — in the Catholic Church» av Edward D. O'Connor, C. S. C. Spesielt interessant er boken fordi den gir en grundig vurdering av bevegelsen og tar opp problemer som er knyttet til den, skrevet av en som virkelig kjenner det han skriver om. Dessuten bringer O'Connor en rikholdig liste over andre bøker om emnet. En viktig bok er også kardinal Suenens «Une nouvelle Pentecôte?», oversatt til engelsk, tysk og nederlandsk. Bøkene kan skaffes av St. Olav bokhandel. Interessant stoff bringer «New Covenant», et katolsk tidsskrift som kommer ut hver måned.

En del katolikker tar avstand fra bevegelsen fordi de frykter den kan så splid mellom katolske kristne. Leser en om det som er skjedd hittil, ser det ikke

BERGEN

1/8 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

Bryggen 5 - Loppen - Telefon 11 482

BERGEN

HOPSDAL & DAHL A/S

Aut. Installatør, TV-, Radio- og Utstyrsforretning

TORNØEGARDEN - BERGEN

K. & J. SOLHEIM

Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pølsefabrikk

Tlf. 99 016 Bergen
Solheimgt. 25

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjelli»

FORSIKRINGSSELSKAPET VESTA
LIVSFORSIKRINGSSELSKAPET HYGEA

MED TANKE PÅ FREMTIDEN

Eches Færrehandel

NYGÅRDSGT. 19

ut til å være meget grunn til slik frykt.

I dagene 6.—8. mai finner det sted en konferanse i Ålborg, der en vil få anledning til å se noe av det «fornyelsen» dreier seg om.

Konferansen arrangeres bl.a. av katolikker i Ålborg, og en venter deltagere fra flere kirkesamfunn.

Det ville være viktig om noen norske katolikker reiste dit, for å erfare litt om hva som har skjedd blant danske kristne innen denne bevegelsen i løpet av de siste årene. — Men de som reiser, må kunne se uten frykt for det som er litt annerledes enn det de er vant til. De må ha et så rolig og avslappet sinn at de kan oppdage det som er ekte — også der hvor drakten ved første øyekast synes fremmed. Ett kjennetegn på denne bevegelsen — i Danmark som

andre steder i verden — er at den fører kristne av ulike konfesjoner nærmere sammen enn mange hadde kunnet forestille seg.

Kan det tenkes at Guds hellige Ånd har muligheter gjemt for oss, som er enda større enn vi ante — ut fra vår menneskelige begrensning? Kan det tenkes at vi kan lære å ta imot Guds kraft, Hans kjærlighet, i større grad enn før — slik at vi sammen — bedre — kan formidle denne kjærlighet — som verden trenger så inderlig?

Hvis noen ønsker kontakt med katolikker som er opptatt av «fornyelsen», kan de henvende seg til:

Søster Sunniva Dicker, Veståsen 18, 1347 Hosle, telefon 24 25 69, eller til E. B. Holst, Eckersbergsgt. 15, Oslo 2.

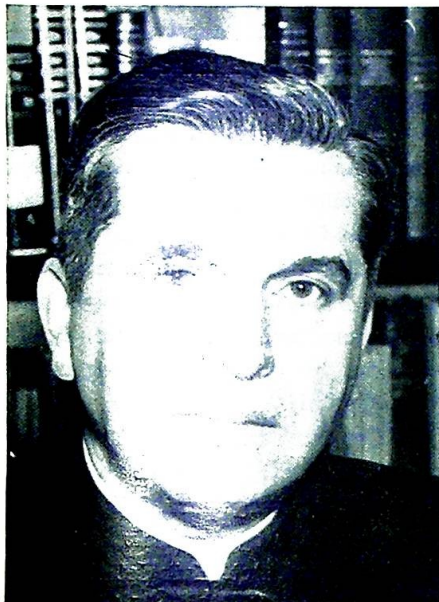
SCHUBERT-MESSE I ST. OLAVS DOMKIRKE

Søndag 24. april kl. 19 vil Østlandets Musikkonservatoriums kor, solister og orkester under ledelse av Arne Novang fremføre Franz Schuberts Messe i G-dur pluss stykker av Bach, Händel og Mozart.

Solister: Kristin Theisen, sopran, Hans Kr. Stene, tenor, Terje Bernhoft, bass.
Forrettende prest: Pater Thoralf Norheim, O. P.

Preken ved Sogneprest Dr. Gerard Vranken.

Nyheter

PATER ROOS ER DØD

Pater Heinrich Roos s. j., København, døde 8. mars. Han underviste ved København Universitet og var en sentral skikkelse i det danske studenterforbund «Academicum Catholicum». Pater Roos ble 72 år gammel.

EN LITEN SEIER FOR BEVARING

Bredo Greves forsikrings-bygg i Werfelandsveien 1 i Oslo rives. Det lyktes arkitekt Thiis-Evensen å få byggherren til å gå med på å bevare inngangsportalen i hugget sten. Denne skal finne sin plass i det nye bygg tegnet av arkitekt Platou.

VERA HENRIKSEN 50 ÅR

Forfatterinnen Vera Henriksen fylte 50 år 22. mars. Hennes forlag holdt en mottagelse i hennes hjem på dagen, hvor også biskop Gran var til stede. Vera Henriksen er i ferd med å legge siste hånd på femte og siste bind av roman-serien om Bent.

FOREDRAGSHOLDER FRA DEN NORSKE KIRKE PÅ MENIGHETSRADENS FELLESMØTE

Menighetsrådenes fellesmøte på Mariaholm 30. april—1. mai har «Omsorgen for vår neste» som tema. Blant foredragsholderne er fru Brita Paus, Fransiskushjelpen og pastor Taxt, Caritas Norge. Konsulent Peder Halvorsen, Bis-

OSLO

Galligani

Med tre forretninger i sentrum.
Vika Terrassen — Stortingsgt. 22 — N. Slottsgt. 25

Byggevarer - Beslag - Ovner
Verktøy - Fliser - Linoleum
Tapeter - Farvehandlervarer
Kjøkkenutstyr

THIIS & CO. A

Haakon VII's gt. 1, Oslo
Sentralbord 41 77 30

Allslags snekkerarbeid utføres REIDAR MYRVOLD & SØN

Glads vei 23, Grefsen
Tlf. 21 18 32

pedømmerådernes Fellesråd, Den norske Kirke, vil orientere om «Offentlige myndigheter — frivillige organisasjoner. Omsorg og samarbeid», og også om «Kirkens S. O. S.» Møtet arrangeres av Legmannsrådet i O. K. B.

SEMINARISTER FORLOT ECONE

Roma, 27. februar (KNA). 20 seminarister fra Econe, som har forlatt biskop Lefebvre, befinner seg for tiden i Roma, og har erklært seg loyale mot paven. Etter å ha endt sine teologisk/filosofiske studier, og etter oppklaring av deres kirkerettslige stilling skal de vende tilbake til Frankrike og innlemmes i en normal preste-tjeneste. Observatører ser de 20 seminaristenes avreise fra Lefebvres Econe som det første tegn på oppløsning av den tradisjonalistiske bevegelse.

60 PRESTER I TSJEKKOSLOVAKIA MISTET SIN LISENS I 1976

Berlin, 1. mars (KNA). 60 prester i Tsjekkoslovakia mistet sin statlige tillatelse til å fungere som prester i 1976. Bare de avviker ganske lite fra den offisielle linje, står prestene i fare for å miste denne tillatelsen. Kirken står også i fare for infiltrasjon av «Fredsprest-bevegelsen Pacem in Terris». Bare ti prosent av prestene tilhører denne

THRONSEN & CO.

BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72

Tlf. 20 79 06 - 20 79 05

organisasjonen, men de har fått nøkkelposisjonene i kirken.

VOKSENDE INTERESSE FOR PRESTEGJERNINGEN

Freiburg, 30. januar (KNA). I Vest-Tyskland steg antall studenter som begynte studier med prestegjerning for øye med 17 % i 1976. I 1975 begynte 422, i 1976 492. Teologi-studenter som vil bli ordensprester er ikke medregnet. Bunnrekorden var i 1972, da 312 begynte studiet. Derfor ble det bare viet 168 sekularprester i Vest-Tyskland i 1976.

ORDENSSØSTER UTNEVNT TIL PRESSETALSMANN FOR KARDINAL HUME

London, 1. februar (KNA).

Erkebiskopen av Westminster, Kardinal George Basil Hume, har utnevnt den 49 år gamle ordenssøster Julie Ann til pressetalsmann for sitt erkebispedømme. Det er første gang en kvinne er blitt talerør for et britisk katolsk bispedømme. Julie Ann har tidligere presse-erfaring fra Roma.

Hvorledes formidler vi vår tro?

Den siste magnat

Hvorfor griper denne filmen så sterkt? Portretter av kyniske forretningsmenn har man sett før. Bravournumre av gode skuespillere gjør filmen festlig: den franske stjernen fra «la nouvelle vague», Jeanne Moreau, spiller divaen, den lunefulle, og i sort-hvitt gir hun ironiske eksempler på skuespillerkunsten i 30-årenes filmer. Jack Nichol森 opptre i fem minutter på lerretet som leder av forfatterens fagforening. Måten han holder te-koppen på og spiser en kake er full av person-karakteristikk. Ellers har filmen plukket opp en rekke gamle stjerner, som er blitt grå i håret siden sist: Robert Mitchum, Tony Curtis.

Men dette forklarer ikke hvorfor filmen gjør så sterkt inntrykk. Svaret må være Robert de Niros fremstilling av magnaten. Svaret ligger nok også i kjærlighetshistorien som F. Scott Fitzgerald har lagt inn i sin roman, «The last Tycoon», som filmen er bygget over. Magnaten Monroe Stahr og piken Kathleen Moore får ikke hverandre. Egentlig er filmen like tragisk som Romeo og Julie. Men her er det ikke familiene Capulet og Montague som skiller de to. De skiller lag fordi Monroe og Kathleen selv ikke tror at det nytter å sette noe inn på at et kærlighetsforhold skal kunne forbli «det vidunderlige». Kathleen gifter seg med en annen. Monroe drikker seg full, og neste dag vil han fortsette som den effektive leder av Hollywood-studioet. I «the jazz age» har man ikke råd til å sette følelser høyt på verdi-skalaen. Livet dreier seg om hard business, myknet litt på overflaten av glitter og champagne. Lik-

SOMMERLEIR FOR VOKSNE OG BARN 17.—23. JULI PÅ MARIAHOLM

Hva er sikkert om sommerleiren på det nåværende tidspunkt, Helge-Erik Solberg?

— En del av de forespurte foredragsholdere er villige til å komme, blant andre Lars Roar Langslet, Emily Holm og Torfinn Juell. Dessuten skal pater Dahl være til stede hele uken, og han vil også holde et foredrag.

— Og hva skal barna gjøre når de voksne hører foredrag?

— Forhåpentlig blir det andre aktiviteter for dem. Gjermund Høgh er god i fotball og folkedans og vil hjelpe med det, hvis barna er i en alder hvor det interesserer. Kirsti-Mette Bergstrøm har erfaring fra musikk-barnehage. Men vi kan ikke legge noe fast før vi ser hvem som melder seg på, og hvor store barna er. Det er derfor vi har satt påmeldingsfrist til 1. mai allerede.

— Med de prisene som står i bro-

sjyren blir det en dyr uke for en familie?

— Som det også står antydnet i brosjyren, har vi godt håp om tilskudd, slik at det skal bli overkommelig også for en familie på flere medlemmer.

— Hvordan melder man seg på?

— Det er utgitt en folder med påmeldingsblankett. Ligger den ikke i kirken, eller bor man langt fra kirke, kan man få den tilsendt ved henvendelse til frater Per Klingberg, Neubergetgt. 15, Oslo 3. Påmeldingen skal helst være inne innen 1. mai, så ser vi bedre hvordan vi skal legge opp leiren i detalj.

— Det er Arbeidsutvalget i Voksenopplæring i O.K.B. som har bedt Kirsti-Mette Bergstrøm, Ellert Dahl, Per Klingberg og meg selv om å stå for arrangementet. Hvis det viser seg å være den riktige form, håper vi at leiren kan gjentas hvert år, og kanskje bli et nordisk arrangement, og føre videre noe av tradisjonen fra «Højskole-ugen» på Ledreborg i Danmark.

som Daisy i «The great Gatsby» tror at hun kan fortsette å leve som en liten rik dukke etter å ha drept et menneske ved råkjøring, og ha latt Jay Gatsby påta seg skylden, mener Monroe Stahr at han kan leve videre som før med savnet av Kathleen i seg. Robert de Niro makter imidlertid å vise oss, at episoden etterlater sår. Magnaten innser at det var ikke «just

a movie», men virkeligheten om livet.

F. Scott Fitzgerald fullførte ikke romanen «The Great Tycoon». Likevel er den blitt grunnlaget for en god film, som formidler forfatterens livsfølelse: i den moderne verden ligger tragedien noen millimeter under den suksessfulle overflaten. Regien er ved Elia Kazan, som laget «Øst for Eden».

A. Fjeld.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaksjon: f. Arne Fjeld (ansv.) og Marianne Gunnarsjaa

Faste medarbeidere: f. Kjell Arild Pollestad, Per Bang

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 70 pr. år.

Kr. 35 ½ år. Utlandet (ikke Skandinavia) kr. 80.

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro: 20 46 480